

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **Bc. X**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2021, č. j. MPSV-2021/160653-421/1

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze 4. 11. 2021, č. j. MPSV-2021/160653-421/1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 4. 11. 2021 č. j. MPSV-2021/160653-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

řád“) změněno k odvolání žalobce rozhodnutí ze dne 17. 8. 2021, č. j. UPCR-AA-2021/355172 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Úřadem práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „úřad práce“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí podle § 54 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), rozhodnuto tak, že se řízení zastavuje. Napadené rozhodnutí doplnilo výrok o zákonné ustanovení, podle kterého se řízení zastavuje, tj. § 102 odst. 4 správního řádu.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že mu původním rozhodnutím úřadu práce ze dne 5. 11. 2018, č. j. ABE-6464/2018-04/Z1, nebyla přiznána podpora v nezaměstnanosti podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona o zaměstnanosti z důvodu nesplnění podmínky získání potřebné doby důchodového pojištění. Žalobce požádal o vydání nového rozhodnutí. Úřad práce zastavil řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí o přiznání podpory v nezaměstnanosti podle § 54 zákona o zaměstnanosti, napadeným rozhodnutím žalovaného bylo de facto toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. S rozhodnutím žalovaného žalobce nesouhlasí, neboť jím byla porušena jeho práva.
3. Dne 5. 11. 2018 požádal žalobce úřad práce o zprostředkování zaměstnání a také o podporu v nezaměstnanosti. Učinil tak poté, co mu byla ukončena dlouhodobá pracovní neschopnost. V tiskopisu žádosti o podporu v nezaměstnanosti uvedl posledního zaměstnavatele, pro něhož před dlouhodobou pracovní neschopností vykonával práci. K žádosti o podporu doložil potvrzení o „posledním“ zaměstnání se získanou dobou důchodového pojištění od 1. 3. 2016 do 31. 8. 2017. Domníval se, že tato doba bude dostačující pro splnění podmínky získání délky důchodového pojištění zaměstnáním v rozhodném období pro nárok na podporu v nezaměstnanosti. Úřad práce podporu v nezaměstnanosti nepřiznal, neboť doba důchodového pojištění získaná posledním zaměstnáním podle předloženého potvrzení pro nárok na podporu v nezaměstnanosti nestačila. Podmínkou nároku na podporu je totiž získání doby důchodového pojištění zaměstnáním v délce alespoň 12 měsíců. Tuto dobu je nutné splnit v posledních dvou letech před podáním žádosti o podporu. Pro žalobce bylo toto období od 5. 11. 2016 do 4. 11. 2018. Při vyplňování a podání žádosti žalobce nevěděl, že by stačilo uvést a doložit doklad o dlouhodobé pracovní neschopnosti, nikdo ho o této možnosti neinformoval. Nevěděl, že by doba pracovní neschopnosti mohla doplnit a nahradit dobu důchodového pojištění získanou výkonem zaměstnání, která podle rozhodnutí úřadu práce chyběla pro nárok na podporu. Žalobce předpokládal, že pokud bude třeba doložit nějaké doklady nebo objasnit skutečnosti, úřad práce jej k doložení dokumentů vyzve. O důvodu nepřiznání podpory v nezaměstnanosti se žalobce dozvěděl až ze zamítavého rozhodnutí úřadu práce. A to už bylo podle ministerstva pozdě cokoli doplňovat. Kdyby úřad práce před vydáním rozhodnutí žalobce kontaktoval a upozornil na nedostatečnou dobu pojištění, žalobce by chybějící dokumenty doložil. Žalobce potvrzení o pracovní neschopnosti a potvrzení o dalším kratším zaměstnání doložil úřadu práce až s odvoláním. Příslušnými potvrzeními prokázal, že v rozhodném období, konkrétně od 1. 9. 2017 do 19. 10. 2017, pracoval pro zaměstnavatele X, a dále že byl od 20. 10. 2017 do 3. 11. 2018 v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Po jejím ukončení podal dne 5. 11.

2018 žádost o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a žádost o podporu v nezaměstnanosti.

4. Žalobce proti původnímu rozhodnutí úřadu práce ze dne 5. 11. 2018, č. j. ABE-6464/2018-04/Z1, podal odvolání, odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/10482-421/1. Žalobce dne 9. 4. 2019 podal ministryni práce a sociálních věcí podnět k přezkoumání tohoto rozhodnutí žalovaného, ministryně práce a sociálních věcí neshledala podnět k přezkumnému řízení důvodným.
5. Žalobce se následně obrátil na veřejného ochránce práv. Ten zahájil šetření ve věci nepřiznání podpory v nezaměstnanosti a vydal zprávu o šetření, v níž konstatoval pochybení úřadu práce i ministerstva. Konkrétně úřad práce pochybil tím, že v řízení o žádosti o podporu v nezaměstnanosti neposkytl žalobci možnost doplnit neúplnou žádost a o nepřiznání podpory rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Úřad práce nepostupoval v řízení o žádosti o podporu v nezaměstnanosti v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů a v souladu s principy dobré správy - konkrétně s principem přiměřenosti, efektivnosti a vstřícnosti. Pochybení ministerstva spatřil veřejný ochránce práv také v tom, že odvolání zamítlo z důvodu uplatnění zásady koncentrace řízení, aniž by se dostatečně zabývalo tím, zda úřad práce rozhodl o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti na základě zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Veřejný ochránce práv ve zprávě o šetření mimo jiné konstatoval, že považuje za absurdní, že stěžovatel jen proto, že do žádosti o podporu v nezaměstnanosti neuvedl, že byl před evidencí u úřadu práce v dlouhodobé pracovní neschopnosti, která může být zohledněna jako náhradní doba zaměstnání, nakonec nedosáhl na podporu v nezaměstnanosti, přestože splnil zákonné podmínky pro její poskytnutí.
6. Žalobce v žalobě vyjádřil zklamání z postoje obou úřadů, které neposoudily vstřícně žádost o podporu v nezaměstnanosti, úřad práce jej nevyzval k doplnění žádosti, přitom by stačil krátký telefonát zprostředkovatelky práce. Správní orgány by měly usilovat o naplnění zásady materiální pravdy - zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. To se v případě žalobce nestalo. Úřad práce žádné skutečnosti související s nevyplněným časovým úsekem mezi ukončením posledního zaměstnání uvedeného v žádosti a podáním žádosti o podporu (tj. od 1. 9. 2017 do 4. 11. 2018) dostatečně nezkoumal. Tím žalobce přišel o příjem do rodinného rozpočtu za 3 měsíce, na který měl nárok. Po třech měsících si žalobce sám našel práci. Důvodem pro poskytování podpory v nezaměstnanosti dle důvodové zprávy je alespoň částečně nahradit uchazeči o zaměstnání příjem, o který z důvodu ztráty zaměstnání přišel. V takové situaci se ocitl i žalobce.
7. Žalobce nesouhlasil s argumentací zásadou koncentrace řízení. Žalobce připustil, že základní břímě povinnosti doložit úřadu práce příslušné dokumenty byla na něm jako na žadateli o podporu v nezaměstnanosti. Žalobce však předpokládal, že doba důchodového pojištění z něj získaná bude dostačující.
8. Nesouhlasil ani s tím, jak ministerstvo vypořádalo jeho námitku, že žádá pouze o to, na co má nárok po odpracovaných 45 letech. Ministerstvo použilo nepřiléhavé argumenty o subjektivním vnímání spravedlnosti, když odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Ads 62/2016-32.

9. K problematice povinnosti k předkládání podkladů a zjišťování skutkového stavu v řízení o podpoře v nezaměstnanosti se již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud. V jednom z rozsudků konstatoval, že za zjištění skutkového stavu je v souladu se zásadou materiální pravdy primárně odpovědný správní orgán vedoucí řízení o podpoře v nezaměstnanosti. Uchazeč o zaměstnání je sice podle § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti povinen doložit skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti; toto ustanovení však nelze vykládat tak, že by odpovědnost za zjištění skutkového stavu byla ze správního orgánu přenesena na uchazeče o zaměstnání. Z dikce ustanovení § 42 odst. 2 citovaného zákona pouze vyplývá, že uchazeč je povinen zajistit podklady pro rozhodnutí správního orgánu v řízení o podpoře v nezaměstnanosti, což představuje výjimku z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, podle něhož podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán.
10. Žalobce odkázal na obdobný případ řešený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 Ads 106/2015-31. Šlo o skutkově podobný případ, kdy žadatel o podporu doložil až v odvolacím řízení další doby důchodového pojištění, k nimž však nebylo v odvolacím řízení s odkazem na zásadu koncentrace řízení přihlédnuto. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud dospěl v této věci k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobce v žádosti o podporu v nezaměstnanosti vyplnil v části o výdělečné činnosti za poslední dva roky pouze krátké období, aniž by uvedl jakékoli jiné rozhodné skutečnosti, muselo být správnímu orgánu prvního stupně zřejmé, že skutkový stav nebyl zjištěn v plném rozsahu, a proto měl v souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou oficiality žalobce vyzvat k jeho doplnění. K aplikaci ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti uvedl, že není na místě ho interpretovat tak, že jsou jím negovány zmiňované základní zásady činnosti správních orgánů, správní orgán je i nadále odpovědný za zjištění skutkového stavu v řízení o podpoře v nezaměstnanosti, avšak s tím rozdílem, že není povinen opatřovat si podklady pro rozhodnutí sám, ale je oprávněn vyžadovat je od uchazeče o zaměstnání. Vzniknou-li správnímu orgánu během řízení pochybnosti, že uchazeč ve své žádosti neuvedl dostatek informací nebo je dostatečně nepodložil, je úkolem správního orgánu, aby vyzval uchazeče k dodatečnému doplnění žádosti. Až pokud uchazeč neposkytl správnímu orgánu potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 věta třetí správního řádu), a správní orgán by nebyl schopen obstarat si potřebné informace a podklady sám, mohl by správní orgán žádosti z takového důvodu nevyhovět. Jen takovým postupem budou plně respektovány zásady činnosti, jimiž je správní orgán ze zákona vázán.
11. Ústavní soud konečně ve svém nálezu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04, č. 139 uvedl, že pokud správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinností ze strany občanů a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dochází k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
12. Žalobce navrhl rozhodnutí zrušit a přiznat náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul rozhodné skutečnosti. Žalobce byl na základě své žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 5. 11. 2018 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 5. 11. 2018 podal žalobce žádost o podporu v nezaměstnanosti, čímž

bylo v dané věci zahájeno správní řízení. Žalobce byl poučen o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, jakož i o podmínkách přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti. Žalobce byl dále poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení.

14. Po provedeném správním řízení vydal úřad práce rozhodnutí ze dne 5. 11. 2018, č. j. ABE-6464/2018-04/Z1, kterým žalobci podporu v nezaměstnanosti nepřiznal s tím, že v rozhodném období 2 let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání doložil předchozí zaměstnání pouze v délce 9 měsíců a 27 dní. Žalobce rozhodnutí napadl včasným odvoláním, ve kterém namítl, že pracoval u zaměstnavatele X v délce 1 měsíc a 19 dnů (od 1. 9. 2017 do 19. 10. 2017) a od 20. 10. 2017 do 3. 11. 2018 byl v pracovní neschopnosti, tedy v délce 1 roku a 14 dnů.
15. Odvolací orgán k nově tvrzeným skutečnostem s odkazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédl a rozhodnutím o odvolání ze dne 27. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/10482-421/1, rozhodnutí úřadu práce potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Dne 9. 4. 2019 žalobce podal podnět k přezkoumání tohoto rozhodnutí, podnět byl shledán nedůvodným.
16. Dne 18. 6. 2021 podal žalobce podání u úřadu práce, kterým požádal o přiznání a dodatečné doplacení podpory v nezaměstnanosti od 5. 11. 2018 rozhodnutím podle ust. § 54 odst. 1 a odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Úřad práce správní řízení ve věci žádosti o vydání nového rozhodnutí dle ust. § 101 správního řádu ve spojení s ust. § 54 zákona o zaměstnanosti usnesením ze dne 17. 8. 2021, č. j. UPCR-AA-2021/355172, zastavil. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal, jeho odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím nevyhověl.
17. Předně žalovaný namítl, že z žaloby musí být dle ust. § 71 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí o odvolání č. j. MPSV-2021/160653-421/1, v žalobě se však k tomuto rozhodnutí nevyjadřuje, neuvádí, proč považuje toto rozhodnutí za nezákonné. Jeho žalobní námitky směřují toliko proti meritům věci již pravomocně skončené rozhodnutím o odvolání č. j. MPSV-2019/10482-421/1, které není předmětem nynějšího soudního přezkoumání, a proti němuž žalobce žalobu nepodal. Žalobce v závěru žaloby uvádí, že je názoru, že oba dotčené správní orgány nesprávně posoudily danou právní otázku splnění podmínky doby důchodového pojištění pro nárok na podporu v nezaměstnanosti dle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Dle žalovaného je tak zjevné, že je žaloba podaná proti rozhodnutí o odvolání č. j. MPSV-2021/160653-421/1 nedůvodná.
18. Žalované rozhodnutí bylo vydáno ve specifickém řízení, jež má charakter nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu ve spojení s § 54 zákona o zaměstnanosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, sp. zn. 1 Ads 236/2016). Dle ust. § 54 odst. 1 zákona o zaměstnanosti zjistí-li se dodatečně, že podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci byla uchazeči o zaměstnání neprávem odepřena nebo přiznána anebo poskytována v nižší částce, než v jaké náležela, anebo přiznána od pozdějšího dne, než od kterého náležela, dodatečně se přizná nebo zvýší a doplatí. Obdobně se postupuje, bylo-li příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení pracovněprávního nebo jiného pracovního vztahu v případě uvedeném v § 39 odst. 2 písm. a) a b) zákona o zaměstnanosti je neplatné.

19. Jak je patrné z tohoto ustanovení, podmínkou pro vydání nového rozhodnutí je protiprávní postup úřadu práce či odvolacího správního orgánu v řízení o vydání podpory v nezaměstnanosti, jedná se tak o řízení věcně obdobné s řízením přezkumným dle § 94 a násl. správního řádu, avšak podstatnou odlišností je, že rozhodnutí v tomto řízení může být vydáno až 5 let ode dne, kdy podpora uchazeči o zaměstnání náležela. Další podstatnou změnou je, že v případě, že není shledán důvod k zahájení přezkumného řízení, nevydává se o tomto rozhodnutí, pouze se informuje podatel podnětu, zatímco v případě nového rozhodnutí se v případě, že nejsou shledány důvody pro vydání nového rozhodnutí, vydává usnesení dle ust. § 102 odst. 4 správního řádu.
20. Žalovaný neopomíjí skutečnost, že institut nového rozhodnutí umožňuje v zákonem taxativně upravených případech prolomit zásadu non bis in idem, avšak nelze tímto institutem zhojit nedůslednost účastníka řízení v předchozím řízení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 Ads 236/2016-29, ve kterém je konstatováno, že institut nového rozhodnutí podle § 54 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se užije tehdy, pokud správní orgán neprávem vyměří dávku s tím, že rozpor s právem či rozhodné skutečnosti musí existovat již v době vydání rozhodnutí o (ne)přiznání podpory. Klíčové je, zda byla žalobci neprávem odepřena podpora v nezaměstnanosti a zda byl postup správních orgánů v době nepřiznání podpory v nezaměstnanosti v souladu s právními předpisy. Žalovaný má za to, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. Žalobce byl v řízení o své žádosti neaktivní - ačkoli byl ze strany úřadu práce řádně poučen o podmínkách pro přiznání podpory v nezaměstnanosti, nic nedoložil. Nebylo shledáno, že by úřad práce v původním rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti postupoval v rozporu se zákonem, a neobjevily se žádné nové skutečnosti, které by v době původního řízení neexistovaly či by naznačovaly, že by úřad práce neprávem žalobci odepřel podporu v nezaměstnanosti. Těmito skutečnostmi obtížně může být to, že žalobce „opomněl“ doložit úřadu práce doklady prokazující jeho nárok na podporu v nezaměstnanosti, zvláště když do žádosti o zprostředkování zaměstnání i do žádosti o podporu v nezaměstnanosti uvedl, že v pracovní neschopnosti nebyl.
21. Žalovaný k tomuto dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2017, č. j. 9 Ads 204/2016-20, ve kterém je konstatováno, že skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen doložit krajské pobočce Úřadu práce, a to například evidenčním listem důchodového pojištění, potvrzením o zaměstnání, potvrzením o výši průměrného výdělku, dokladem o výkonu jiné výdělečné činnosti, u osoby samostatně výdělečně činné potvrzením o době trvání účasti na důchodovém pojištění a o vyměřovacím základu pro pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti; změny těchto skutečností je povinen písemně oznámit krajské pobočce Úřadu práce nejpozději do 8 kalendářních dnů. Správní řízení o podporu v nezaměstnanosti je řízením o žádosti, jeho průběh je zcela v dispozici žadatele. Ten řízení zahajuje, disponuje s podanou žádostí a je primárně na něm, aby označil a předložil důkazy na podporu svých tvrzení. Ustanovení § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti tuto povinnost žadatele ještě více zdůrazňuje. Lze doplnit, že dle dlouhodobé judikatury správních soudů je na řízení o žádosti aplikován princip koncentrace řízení upravený v ust. § 82 odst. 4 správního řádu.
22. V daném případě žalobce mohl vznést námitky proti postupu úřadu práce ze dne 5. 11. 2018, č. j. ABE-6464/2018-04/Z1, ve věci podpory v nezaměstnanosti, v odvolání, což

neučinil, kdy pouze dokládal nově náhradní dobu zaměstnání. Proti rozhodnutí ze dne 27. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/10482-421/1, se mohl bránit žalobou dle § 71 s. ř. s., a to podanou ve lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s., tj. do dvou měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

23. Dle názoru žalovaného by tak neměly být v daném soudním řízení připuštěny námitky, které žalobce prokazatelně mohl uplatnit již v žalobě proti rozhodnutí ze dne 27. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/10482-421/1, neboť by tak došlo k popření smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., který stanovuje propadnou lhůtu pro podání žaloby. Žalovaný má za to, že žalobce postupoval nedůsledně v původním řízení o podpoře v nezaměstnanosti a důsledně nebrojil proti rozhodnutí odvolacího orgánu, přitom se nyní odmítá s výsledkem pravomocně ukončeného řízení smířit a brojí proti němu návrhem podle § 54 zákona o zaměstnanosti.
24. Žalovaný zdůrazňuje, že účelem § 54 zákona o zaměstnanosti není zhojit procesní pasivitu účastníka řízení, nýbrž napravit skutečnost, kdy byla neprávem odepřena podpora v nezaměstnanosti, a tato skutečnost byla zjištěna dodatečně. Ani jednu z podmínek nyní projednávaná věc nesplňuje. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 98/2013-50, ve kterém je konstatováno, že *„správní orgán prvního stupně tedy může provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí, byť bylo řízení o téže dávce již pravomocně skončeno, a to s ohledem na dodatečně zjištěné relevantní skutečnosti“*, žalovaný uzavírá, že žádné dodatečně zjištěné skutečnosti zjištěny nebyly.
25. K námitkám žalobce, které směřují proti samotnému rozhodnutí ze dne 27. 3. 2019, č. j. MPSV-2021/10482-421/1, žalovaný uvedl následující:
26. Žalobce se domnívá, že podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti splnil, a trvá na tom, že mu byla podpora v nezaměstnanosti neprávem odepřena. Z vyjádření žalobce plyne, že se cítí být nedostatečně poučen ze strany úřadu práce. O podmínkách nároku podpory v nezaměstnanosti byl však žalobce poučen prostřednictvím základního poučení uchazeče o zaměstnání. Žalobce tak byl poučen, co se rozumí rozhodným obdobím, jaká je minimální délka doby důchodového pojištění pro získání nároku, rovněž byl poučen o tom, že nárok lze splnit i započtením tzv. náhradní doby zaměstnání a za jakých podmínek se dočasná pracovní neschopnost považuje za náhradní dobu zaměstnání. Pakliže žalobce tvrdí, čeho všeho si nebyl vědom, nelze jinak než mít za to, že žalobce poučení nevěnoval patřičnou pozornost.
27. Žalobce je názoru, že stačil krátký telefonát zprostředkovatelky s upozorněním, že doloženými dokumenty nemá důchodovým pojištěním pokrytou část rozhodného období. Žalobce vnímá podporu svého názoru i od veřejného ochránce práv, který ve zprávě poukázal na ust. § 45 odst. 2 správního řádu, dle kterého má úřad práce poskytnout pomoc žadateli k odstranění nedostatků v žádosti přímo na místě nebo poskytnutím lhůty k doplnění. Žalovaný upozornil, že správní řízení je písemné. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 3 Ads 112/2014-31, uvedl mimo jiné toto: *„Povinnost poskytnout poučení v souvislosti s úkonem a s ohledem na jeho povahu a osobní poměry dotčené osoby představuje především povinnost správního orgánu poučit dotčenou osobu o právech a povinnostech vyplývajících z právních předpisů upravujících příslušné řízení před tímto správním orgánem. Tato poučovací povinnost bývá naplněna v podobě standardizovaných formulářů, ve kterých žadatel ve formě odpovědí na položené*

otázky uvádí skutečnosti rozhodné pro posouzení dávky - je-li to zapotřebí - správní orgán s jejich vyplněním žadateli pomáhá na místě, popř. je-li to účelné, vyzve k odstranění vad a poskytne lhůtu (§ 45 odst. 2 správního řádu). Zde však tato poučovací povinnost končí, neboť správní orgán nemůže dávat žadateli návod, co by měl nebo mohl učinit, aby dosáhl žádaného výsledku, může pouze poskytnout pomoc komu, aby mohl zákonným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit.“ Uvedený rozsudek říká, že, je-li to zapotřebí, správní orgán s vyplněním formuláře žadateli pomáhá, v případě jmenovaného nebylo shledáno, že by předmětné žádosti neporozuměl a nevěděl, jak má žádost o podporu v nezaměstnanosti vyplnit. Nelze po úřadu práce požadovat, aby u každého uchazeče o zaměstnání hypoteticky presumoval, že by mohly být dány další rozhodné skutečnosti a že žadatel do žádosti neuvedl vše, nebo že naopak uvedl nepravdivé údaje. Z poučovací povinnosti (§ 45 odst. 2 správního řádu) nevyplývá povinnost správního orgánu předem upozornit žadatele, že ze skutečností, které tvrdí, nevyplývá nárok na požadovanou dávku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 Ads 291/2020-28).

28. Žalobce do žádosti o podporu v nezaměstnanosti zapsal toliko zaměstnání Střední škola, ZŠ a MŠ po SP od 1. 3. 2016 do 31. 8. 2017, ačkoli je v žádosti o podporu v nezaměstnanosti jednoznačně uvedeno, že má uchazeč o zaměstnání uvést ukončená nebo neukončená zaměstnání či výdělečné činnosti a náhradní doby zaměstnání v posledních 2 letech, přičemž je přímo v žádosti uvedeno, co se považuje za náhradní dobu zaměstnání. Žalobce do žádosti o zprostředkování zaměstnání dne 5. 11. 2018 zapsal, že v době 3 pracovních dnů před podáním žádosti nebyl v pracovní neschopnosti, což se v odvolacím řízení ve věci podpory v nezaměstnanosti ukázalo jako nepravdivé, když žalobce k odvolání přiložil potvrzení o době trvání pracovní neschopnosti (od 20. 10. 2017 do 3. 11. 2018).
29. Jednání žalobce, který, ač řádně poučen, nepostupoval v souladu se svou povinností danou mu ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, když navíc do žádosti o zprostředkování zaměstnání zapsal nepravdivý údaj, dle žalovaného nemůže být vykládáno v tom smyslu, že úřad práce nenaplnil zásadu materiální pravdy. Povinností úřadu práce není se dotazy u uchazečů ujišťovat, zda to, co zapsali do žádostí, je pravdivé a úplné, když navíc zápis údajů v žádostech nebyl v žádném ohledu vnitřně rozporný, vyžadující právě postup dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu. Je na žadateli, jaké skutečnosti do řízení vnese, a naopak není úkolem správních orgánů, aby za žadatele domýšlely další možné důvody vyhovění jeho žádosti.

IV. Obsah správního spisu

30. Žalobce podal dne 5. 11. 2018 žádost o zprostředkování zaměstnání, byl zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 5. 11. 2018 podal žalobce žádost o podporu v nezaměstnanosti na formuláři, který mj. obsahoval poučení o právech a povinnostech uchazeče o zaměstnání, účastníka správního řízení, jakož i o podmínkách přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti. Žalobce uvedl dobu svého posledního zaměstnání, opomněl uvést také dobu své pracovní neschopnosti a dobu dalšího kratšího zaměstnání. Žalobce do žádosti o podporu v nezaměstnanosti zapsal zaměstnání Střední škola, ZŠ a MŠ po SP od 1. 3. 2016 do 31. 8. 2017. Žalobce do žádosti o zprostředkování zaměstnání dne 5. 11. 2018 zapsal, že v době 3 pracovních dnů před podáním žádosti nebyl v pracovní neschopnosti.

31. Následně vydal úřad práce rozhodnutí ze dne 5. 11. 2018, č. j. ABE-6464/2018-04/Z1, kterým žalobci podporu v nezaměstnanosti nepřiznal s tím, že v rozhodném období 2 let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání doložil předchozí zaměstnání pouze v délce 9 měsíců a 27 dnů. Žalobce rozhodnutí napadl včasným odvoláním, ve kterém namítl, že pracoval u zaměstnavatele X v délce 1 měsíc a 19 dnů (od 1. 9. 2017 do 19. 10. 2017) a od 20. 10. 2017 do 3. 11. 2018 byl v pracovní neschopnosti, tedy v délce 1 roku a 14 dnů. Žalobce k odvolání přiložil potvrzení o době trvání pracovní neschopnosti (od 20. 10. 2017 do 3. 11. 2018).
32. Odvolací orgán k nově tvrzeným skutečnostem s odkazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédl a rozhodnutím ze dne 27. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/10482-421/1, rozhodnutí úřadu práce potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
33. Dne 9. 4. 2019 žalobce podal podnět k přezkoumání pravomocného rozhodnutí o odvolání ze dne 27. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/10482-421/1, podnět byl shledán nedůvodným.
34. Správní žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019 žalobce nepodal.
35. Dne 18. 6. 2021 požádal žalobce o přiznání a dodatečné doplacení podpory v nezaměstnanosti od 5. 11. 2018 postupem podle ust. § 54 odst. 1 a odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Úřad práce správní řízení ve věci žádosti o vydání nového rozhodnutí dle ust. § 101 správního řádu ve spojení s ust. § 54 zákona o zaměstnanosti usnesením ze dne 17. 8. 2021, č. j. UPCR-AA-2021/355172, zastavil. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal, jeho odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím nevyhověl. Napadené rozhodnutí doplnilo výrok o zákonné ustanovení, podle kterého se řízení zastavuje, tj. § 102 odst. 4 správního řádu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
37. Podle § 54 odst. 1 zákona o zaměstnanosti *„[z]jistí-li se dodatečně, že podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci byla uchazeči o zaměstnání neprávem odeprána nebo přiznána anebo poskytována v nižší částce, než v jaké náležela, anebo přiznána od pozdějšího dne, než od kterého náležela, dodatečně se přizná nebo zvýší a doplatí. Obdobně se postupuje, bylo-li příslušným orgánem rozhodnuto, že skončení pracovněprávního nebo jiného pracovního vztahu v případě uvedeném v § 39 odst. 2 písm. a) a b) je neplatné.“*
38. Podle § 101 písm. e) správního řádu *„[p]rovést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže [...] tak stanoví zvláštní zákon.“* Zvláštní právní úpravou je zde výše uvedený § 54 zákona o zaměstnanosti. Ustanovení § 102 odst. 4 správního řádu stanoví, že *„[p]okud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

39. Žalovaný předně zpochybňoval, že žalobce neuvedl, z jakých důvodů považuje napadené rozhodnutí za nesprávné. Z žaloby je však zcela zřejmé, že žalobce má za to, že byly splněny podmínky pro postup podle § 54 zákona o zaměstnanosti, žalobce má za to, mu podpora v nezaměstnanosti náleží, byla mu neprávem nepřiznána.
40. Soud se zabýval tím, za žalobce splnil podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti.
41. Podle § 39 odst. 1 zákona o zaměstnanosti *„[n]árok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který a) získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu^{32g}) v délce alespoň 12 měsíců (dále jen „předchozí zaměstnání“); překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou, b) požádal krajskou pobočku Úřadu práce, u které je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti a c) ke dni, k němuž má být podpora v nezaměstnanosti přiznána, není poživatелеm starobního důchodu.“*
42. Podle § 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti *„[r]ozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci jsou poslední 2 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.“*
43. Podle § 41 odst. 2 není-li splněna podmínka stanovená v § 39 odst. 1 písm. a) předchozím zaměstnáním, lze tuto podmínku splnit i započtením náhradní doby zaměstnání, podle odst. 3 písm. g) tohoto ustanovení za náhradní dobu zaměstnání se považuje doba trvání dočasné pracovní neschopnosti nebo nařízené karantény osoby po skončení výdělečné činnosti, která zakládala její účast na nemocenském pojištění podle zvláštního právního předpisu, pokud si tato osoba nepřivodila dočasnou pracovní neschopnost úmyslně a pokud tato dočasná pracovní neschopnost nebo nařízená karanténa vznikla v době této výdělečné činnosti nebo v ochranné lhůtě podle zvláštního právního předpisu.
44. V řízení nebylo zpochybňováno, že žalobce výše uvedené podmínky splnil, v žádosti doložil zaměstnání v délce 9 měsíců a 27 dnů, v odvolání pak doplnil, že byl zaměstnán u zaměstnavatele X v délce 1 měsíc a 19 dnů (od 1. 9. 2017 do 19. 10. 2017) a 1 rok a 14 dnů (od 20. 10. 2017 do 3. 11. 2018) byl v pracovní neschopnosti (tuto skutečnost také doložil).
45. Sporné je, zda měly správní orgány přihlédnout ke skutečnostem tvrzeným v odvolání, tedy k doplnění tvrzení, že žalobce byl také v pracovní neschopnosti a měl další pracovní poměr kratšího trvání. Je tedy nutno zhodnotit, zda měla být uplatněna koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu) a jak mělo být aplikováno ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.
46. Projednávaný případ je skutkově téměř identický s věcí řešenou Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 Ads 106/2015-31. Také v odkazovaném případě žadatel o podporu doložil až v odvolacím řízení další doby důchodového pojištění, k nimž však nebylo v odvolacím řízení s odkazem na zásadu koncentrace řízení přihlédnuto. V tomto rozsudku soud konstatoval: *„Zdejší soud dospěl k závěru, že za zjištění skutkového stavu je v souladu se zásadou materiální pravdy primárně odpovědný správní orgán vedoucí řízení o podpoře v nezaměstnanosti. Uchazeč o zaměstnání sice je podle § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti povinen doložit skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti; toto ustanovení však nelze vykládat tak, že by odpovědnost za zjištění skutkového stavu byla ze správního orgánu přenesena na uchazeče o*

zaměstnání. Z dikce § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti pouze vyplývá, že je uchazeč o zaměstnání povinen zajistit podklady pro rozhodnutí správního orgánu, což představuje výjimku z obecného pravidla obsaženého v § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán. Nejvyšší správní soud ke shora uvedenému dodává, že na správní řízení podle části druhé zákona o zaměstnanosti, tj. § 14 – 66 tohoto zákona, se vztahuje i správní řád (srov. § 142 zákona o zaměstnanosti a § 1 správního řádu). Správní orgány rozhodující na úseku zaměstnanosti jsou tudíž povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů (§ 2 - 8 správního řádu), mezi něž jsou řazeny mimo jiné zásady vyšetřovací, materiální pravdy i poučovací. Správní orgány tedy při své rozhodovací činnosti z úřední povinnosti zjišťují tolik informací, kolik jich potřebují k učinění daného úkonu. K modifikaci zásady materiální pravdy i zásady vyšetřovací pak podle správního řádu typicky dochází ve sporném řízení, v němž se řeší spory z veřejnoprávních smluv, popř. z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů (§ 141 odst. 1 správního řádu), či v řízení o určení právního vztahu, jehož předmětem je posouzení toho, zda určitý právní vztah vznikl, zda trvá nebo zda zanikl (§ 142 odst. 1 správního řádu). Řízení o podpoře v nezaměstnanosti však mezi taková (modifikovaná) řízení nepatří, proto se v něm shora uvedené zásady plně uplatní. Obecně pak platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán (§ 50 odst. 1 věta první správního řádu). Výjimkou z tohoto pravidla je právě § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, podle něhož podklady opatřuje uchazeč o zaměstnání. Ustanovení § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti však není namístě interpretovat tak, že jsou jím negovány zmiňované základní zásady činnosti správních orgánů, jak naznačuje stěžovatel; správní orgán je i nadále odpovědný za zjištění skutkového stavu v řízení o podpoře v nezaměstnanosti, avšak s tím rozdílem, že není povinen opatřovat si podklady pro rozhodnutí sám, ale je oprávněn vyžadovat je od uchazeče o zaměstnání. Vzniknou-li správnímu orgánu během řízení pochybnosti, že uchazeč ve své žádosti neuvedl dostatek informací nebo je dostatečně nepodložil, je úkolem správního orgánu, aby uchazeče vyzval k dodatečnému doplnění žádosti. Až pokud by uchazeč neposkytl správnímu orgánu potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 věta třetí správního řádu) a správní orgán by nebyl schopen obstarat si potřebné informace či podklady sám, mohl by správní orgán žádosti z takového důvodu nevyhovět. Jen takovým postupem budou plně respektovány zásady činnosti, jimiž je správní orgán ze zákona vázán.“ V citovaném rozsudku soud dále (ve shodě se soudem krajským) uvádí, že bylo povinností správního orgánu prvního stupně náležitě objasnit skutkový stav, aniž by bylo z hlediska výsledku determinující, zda se žalobci dostalo poučení.

47. Městský soud shrnuje, že žalobcem vyplněná žádost během řízení před správním orgánem prvního stupně sama o sobě vzbuzovala pochybnosti o úplnosti skutkového stavu, neboť už jen samotná skutečnost, že požádal o podporu v nezaměstnanosti a přitom pouze uvedl, že získal dobu důchodového pojištění v délce zhruba 10 měsíců, a nezmínil jiné relevantní skutečnosti, evokuje pochybnosti o úplnosti tvrzených skutečností. Správní orgán prvního stupně žalobce k doplnění nevyzval, ani ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, kde by bylo možno pochybnosti o úplnosti žádosti odstranit, bylo rovnou přistoupeno k zamítnutí žádosti. Za těchto okolností bylo na místě, aby žalovaný jako odvolací orgán zohlednil také tvrzení žalobce uplatněná v odvolání. Pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou. Na uvedených závěrech soudu nic nemění skutečnost, že žalobce do žádosti nepřesně uvedl, že v posledních třech pracovních dnech před podáním žádosti nebyl v pracovní neschopnosti, když

pochybnosti o úplnosti tvrzených skutečností byly zcela zřejmé bez ohledu na správnost této informace.

48. Soud se dále zabýval tím, zda jsou dány podmínky pro postup podle § 54 zákona o zaměstnanosti.
49. Podle § 54 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „[z]jistí-li se dodatečně, že podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci byla uchazeči o zaměstnání neprávem odeprána nebo přiznána anebo poskytována v nižší částce, než v jaké náležela, anebo přiznána od pozdějšího dne, než od kterého náležela, dodatečně se přizná nebo zvýší a doplatí.“
50. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 Ads 236/2016-29: „*Institut nového rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti podle § 54 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, slouží k nápravě nezákonnosti či nesprávnosti existujících v době vydání rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti. Skutečnosti nastalé po vydání rozhodnutí o podpoře v nezaměstnanosti nejsou důvodem pro vydání nového rozhodnutí.*“
51. Podmínkou pro vydání nového rozhodnutí podle § 54 zákona o zaměstnanosti je zjištění, že žalobce pobíral podporu v nezaměstnanosti v nižší výši neprávem (případně ji nepobíral vůbec), k čemuž v projednávaném případě došlo. Zákon ani judikatura žádné omezující podmínky v tomto smyslu nestanoví. V projednávané věci jde o skutečnosti, které v době rozhodování o žádosti žalobce existovaly, byly také doloženy, ale nebyly v řízení zohledněny pro nesprávný postup správních orgánů. Smyslem citovaného ustanovení je otevřít prostor pro ty uchazeče, kterým měla být podpora v nezaměstnanosti přiznána a přiznána nesprávně nebyla.
52. Ve věci není rozhodné, zda žalobce podal správní žalobu proti prvnímu rozhodnutí žalovaného, zákon nepožaduje ani vyčerpání řádných opravných prostředků, ani obranu svých práv ve správním soudnictví (byť by se žalobce zřejmě svých práv domohl rychleji, pokud by správní žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019 podal). Je nutno zcela odmítnout argumentaci, že žalobce tímto postupem obchází ust. správního řádu soudního o lhůtě k podání žaloby. Je zcela věcí žalobce, proti jakému rozhodnutí podá správní žalobu. Je jeho plným právem podat žalobu proti rozhodnutí o žádosti o vydání nového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 11. 2021, žaloba byla podána dne 12. 1. 2022, dvouměsíční lhůta tak byla dodržena.
53. Žalovaný namítal, že žalobce nebyl dostatečně aktivní a poučení nevěnoval dostatečnou pozornost. Správní orgány však nemohou předpokládat, že se žadatelé zcela orientují v právních předpisech o zaměstnanosti. Žalobce vysvětlil, že měl za to, že doba zaměstnání, kterou v žádosti uvedl, je pro přiznání podpory dostačující. Na základě tohoto prvotního omylu by podle žalovaného neměl dosáhnout na podporu v nezaměstnanosti, která by mu jinak náležela. Takový přístup je dle názoru soudu velmi přísný. Úkolem správních orgánů není „trestat“ žadatele za jakákoli pochybení či neznalost s cílem nepřiznat podporu v nezaměstnanosti, ale naopak podporu poskytnout všem, kdo splňují zákonné požadavky, a ve spolupráci s nimi objasnit rozhodné skutečnosti. Tomuto cíli by měly správní orgány přizpůsobit svůj postup v řízení. Vzniknou-li správnímu orgánu během řízení pochybnosti, že uchazeč ve své žádosti neuvedl dostatek informací nebo je dostatečně nepodložil, je úkolem správního orgánu, aby uchazeče vyzval k dodatečnému doplnění žádosti. Až pokud by uchazeč neposkytl správnímu orgánu potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 věta třetí správního řádu) a správní orgán by nebyl schopen obstatat si potřebné informace či podklady sám, mohl by správní

orgán žádosti z takového důvodu nevyhovět. Jen takovým postupem budou plně respektovány zásady činnosti, jimiž je správní orgán ze zákona vázán.

54. V této souvislosti žalobce přílehuje odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 20/2008-58, kde soud uvedl, že správní řád ve větě první § 4 odst. 1 stanoví, že veřejná správa je službou veřejnosti a že ve vztazích podle zákona o zaměstnanosti to platí dvojnásob.
55. Žalovaný tak nesprávně posoudil žádost žalobce o vydání nového rozhodnutí, když shledal, že nárok na podporu v nezaměstnanosti žalobci neměl být přiznán. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
56. S ohledem na výše uvedené soud ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jeho úkolem tak bude provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci, při posouzení nároku žalobce na podporu v nezaměstnanosti zohlední také tvrzení žalobce uvedená v odvolání, tedy tvrzení o dalším zaměstnání v období od 1. 9. 2017 do 19. 10. 2017 a tvrzení o jeho pracovní neschopnosti od 20. 10. 2017 do 3. 11. 2018. Žalovaný vyjde z toho, že žalobce podmínky § 39 odst. 1 zákona o zaměstnanosti splnil (nezmění-li se zjištěné rozhodné skutečnosti).
57. Žalovaný bude v dalším řízení postupovat urychleně, s ohledem na ust. § 54 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, podle kterého nárok na podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci nebo jejich jednotlivých splátek zaniká uplynutím 5 let ode dne, od kterého náležela nebo splátka měly být poskytnuty.
58. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Praha 2. ledna 2023

JUDr. Lenka Loudová, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.